

ĐỀ CHÍNH THỨC

(Đề có 02 trang)

Họ, tên học sinh:.....

Lớp: Số báo danh:.....

PHẦN I. ĐỌC – HIỂU (3.0 điểm)

Đọc văn bản sau và trả lời các câu hỏi:

NHỮNG GÌ CÒN LẠI...

Những gì còn lại sau mưa
Là cơn hồng thủy bất ngờ bủa vây
Mẹ cha chết bốp bao ngày
Một đêm lũ cuốn trắng tay, trắng đầu
Chỉ còn nước bạc, bùn nâu
Chỉ còn bao nỗi lo âu chất chồng
Chỉ còn mẹ với mùa đông
Ngực trần không yếm, bếp không khói
chiều

Bàn thờ kê chiếc bàn xiêu
Gió mưa chưa tạnh, còn nhiều bão giông
Những gì còn lại trong tâm
"Còn da lông mọc", còn mầm cây lên
Còn đây hơi ẩm trăm miền
Còn đây "máu chảy ruột mềm" thương
nhau
Những gì còn lại... mai sau
Nghĩa tình, đạo lí nhắc nhau ghi lòng.

Nguyễn Hữu Thắng (Nguồn <https://www.facebook.com>)

Câu 1. Xác định thể thơ của văn bản.(0.5 điểm)

Câu 2. Chỉ ra và nêu tác dụng 1 biện pháp tu từ trong 4 dòng thơ sau: (0.75 điểm)

Chỉ còn nước bạc, bùn nâu

Chỉ còn bao nỗi lo âu chất chồng

Chỉ còn mẹ với mùa đông

Ngực trần không yếm, bếp không khói chiều

Câu 3. Theo Anh (chị), những từ ngữ đậm chất dân gian trong các dòng thơ sau có ý nghĩa gì? (0.75 điểm)

Những gì còn lại trong tâm

"Còn da lông mọc", còn mầm cây lên

Còn đây hơi ẩm trăm miền

Còn đây "máu chảy ruột mềm" thương nhau

Câu 4. Thông điệp tâm đắc nhất của anh, chị trong văn bản là gì? Nêu lí do. (1.0 điểm)

PHẦN II: LÀM VĂN (7.0 điểm)

Trong truyện ngắn Vợ chồng A Phủ, nhà văn Tô Hoài đã có 2 đoạn viết:

“Ở lâu trong cái khổ, Mị cũng quen khổ rồi. Bây giờ Mị tưởng mình cũng là con trâu, mình cũng là con ngựa, là con ngựa phải đổi tầu ngựa nhà này đến tầu ngựa nhà

khác, ngựa chỉ biết ăn cỏ, biết đi làm mà thôi. Mị cúi mặt, không nghĩ ngợi nữa, mà lúc nào cũng chỉ nhớ đi nhớ lại những việc giống nhau, tiếp nhau về ra trước mặt, mỗi năm một mùa, mỗi tháng lại làm đi làm lại: Tết xong lên núi hái thuốc phiện, giữa năm thì giặt đay, xe đay, đến mùa đi nương bẻ bắp, và dù lúc đi hái củi, lúc bung ngô, lúc nào cũng gài một bó đay trong cánh tay để tước thành sợi. Bao giờ cũng thế, suốt năm suốt đời thế. Con ngựa, con trâu làm có lúc, đêm nó còn được đứng gãi chân, đứng nhai cỏ, đàn bà con gái nhà này vùi vào việc cả đêm cả ngày.

Mỗi ngày Mị càng không nói, lù lù như con rùa nuôi trong xó cửa. Ở cái buồng Mị nằm, kín mít, có một chiếc cửa sổ một lỗ vuông bằng bàn tay. Lúc nào trông ra cũng chỉ thấy trăng trắng, không biết là sương hay là nắng. Mị nghĩ rằng mình cứ chỉ ngồi trong cái lỗ vuông ấy mà trông ra, đến bao giờ chết thì thôi.”

Ở một đoạn khác, nhà văn viết:

“Mị đứng lặng trong bóng tối.

Rồi Mị cũng vụt chạy. Trời tối lắm. Nhưng Mị vẫn băng đi. Mị đuổi kịp A Phủ, đã lặn, chạy, chạy xuống tới lưng dốc, Mị nói, thở trong hơi gió thốc lạnh buốt:

– A Phủ cho tôi đi.

A Phủ chưa kịp nói, Mị lại nói:

– Ở đây thì chết mất.

A Phủ chột hiệu.

Người đàn bà che chồng đó vừa cứu sống mình.

A Phủ nói: “Đi với tôi”. Và hai người lẳng lặng đỡ nhau lao chạy xuống dốc núi.”

(Vợ chồng A Phủ - Tô Hoài, Ngữ văn 12)

Cảm nhận của anh/chị về nhân vật Mị trong hai đoạn trích trên? Từ đó, bình luận ngắn gọn về cách nhìn con người của nhà văn Tô Hoài.

-----Hết-----

Học sinh không dùng tài liệu; giám thị không giải thích gì thêm.